

sig til Generaldirektøren for Toldvæsenet og afæsket denne hans Erklæring, saa havde han faaet en Erklæring, der stod ved Magt. Men det har han ikke gjort, og naar det derfor opdages af den højere Toldbestyrelse, at de 50 Flasker ere indførte efter en fejl Tarif, forstaar jeg virkelig ikke, hvordan der her kan være Tale om, at der sker dette Aktieselskab nogen Uret, at det fastholdes, at det skal svare den Told, som Loven byder. Saadan er Forholdet, men denne Oplysning, vil jeg tilstaa, er ikke fremkommen hverken under Forhandlingerne i Fjor eller i Aar, heller ikke i Aar ved Forhandlingerne med Hr. Hage, da vi forhandlede Sagen her. Det er fremkommet fra den nuværende Finansminister, og det har den ærede Ændringsforslagsstiller slet ikke prøvet paa at afkræfte.

Naar denne Mand kun har svaret Told i Henhold til Loven, er det da noget, som man i nogen Maade bør falde i Staver over, at vi ikke ville følge det ærede Medlem her? Og er der virkelig nogen Grund til at hævde, at vi her komme til at gøre Uret? Nej, saa vil jeg erindre om det gamle Ord, at Loven staaer over os alle, og den maa vi alle rette os efter. Jeg kan derfor ikke sige andet, end at det er rigtigt og forstaaeligt, at hele Finansudvalget, efter at det har faaet hele denne Sag yderligere oplyst, har indtaget denne Stilling, og jeg maa derfor anbefale det høje Ting at stemme mod denne Henviisning. Den ærede Finansminister har fuldstændig Ret i, at de Konsekvenser, der ville følge af denne Henviisning, ville vi ikke tage. Vi have i de mange Aar, jeg har haft den Ære at beskæftige mig med disse Sager, mangfoldige Gange i Finansudvalget undladt at tage en Stilling, som vi ellers kunde have ønsket, fordi vi ikke vilde udsætte os for de Konsekvenser, som kunne knytte sig dertil. Derfor vil jeg bede det høje Ting om at følge hele Finansudvalget i denne Sag og stemme imod dens Henviisning.

Ellinger: Maa jeg sige til den ærede Ordfører (Jens Busk), at der ikke er kommet noget som helst nyt frem om denne Sag, der kan forandre den ærede Ordførers Stilling. Thi jeg tillader mig at sige uden at fornærme det ærede Medlem, at der er ikke megen Mening skabt i, hvad han her har sagt. Sagen er jo nemlig den, at det, at Varen er bleven sat til en højere Position, det har jeg baade i Aar og i Fjor sagt var ganske sikkert rigtigt, naar Generaldirektøren var af den Opfattelse. Deri har

der ikke i Aar været noget som helst nyt. Det er fremhævet baade af Hage i Fjor og af mig, og det er fremhævet af den højtærede nuværende Finansminister og mig i Aar, deri er der intet nyt. Derimod gaar hverken den ærede Ordfører eller Finansministeren ind paa, hvad der er denne Sags Realitet, og naar de ikke ville det, forstaar jeg det selvfølgelig meget godt.

Den ærede Ordfører protesterede mod den Insinuation, at vi ikke her i Tinget skulde lade os lede af Sagerne selv, men tage Hersyn til, hvem der indbragte Andragender. Ogsaa der var den ærede Ordfører naturligvis ganske vild paa det; thi han nævnedes som Eksempel, at der af Medlemmer af Flertallet var indbragt Andragender, der ikke vare blevne henviste. Men det er jo slet ikke det, det drejer sig om. Jeg kunde ikke i Fjor sige noget som helst i denne Retning; i Fjor havde man jo heller ikke foreslaaet Andragendet henvist. Jeg ved ogsaa overmaade godt, at det ikke er af Courtoisie mod Medlemmerne, at man henviser Andragender. Men det er jo ikke det, det drejer sig om. Det, det drejer sig om, er, at man i Fjor lod saadanne Udtalelser falde om, hvorledes denne Sag vilde gaa i Aar, at jeg sikkert tør sige, at aldrig nogen Sinde har man anmodet et Medlem om at tage sit Forslag om Henviisning tilbage med et saa sikkert Løfte eller Tilsagn, hvad man nu vil kalde det, om, at Sagen vilde gaa i Orden næste Aar. Ikke naturligvis saaledes, at der blev sagt: Denne Sag *gaar* i Orden; thi det var den ærede Ordfører selvfølgelig ganske uberettiget til at sige, men der faldt Udtalelser af den Art, at enhver maatte tro, at Sagen vilde af sig selv gaa i Orden. Naar det kan gaa saaledes, som det er gaaet, efter de Udtalelser, der ere faldne i Fjor, saa siger jeg, at jeg i Fremtiden ikke kan indbringe saadanne Andragender, før Vinden blæser fra en anden Kant.

Ordføreren (Jens Busk): Ja, det var jo forfærdeligt, dersom det ærede Medlem ikke vilde indbringe Andragender. Jeg antager, at vi faa Andragender nok endda. Jeg ønsker kun at sige til det ærede Medlem: Hvad er det for en Tale, det ærede Medlem stadig fører om min Forandring og vor Forandring? Har dette Andragende nogen Sinde været anbefalet det høje Ting til Vedtagelse? Aldrig, ikke i Fjor og ikke i Aar. Men hvad er det saa for en Forandring? At man ved Finansministerens Tale i Dag faar yderligere Bevis